

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak (spraw.)

Sędziowie: SO Jacek Wojdyn

SR (del.) Adam Ślipek

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Majewska

st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Jolanty Szkilnik

po rozpoznaniu w dniach 29 czerwca 2016 r. i 10 sierpnia 2016 r.

sprawy **W. O. (1) oraz K. W. (1)**

oskarżonych z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Okręgowego w Sieradzu, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – Gminy Z. oraz przez obrońcę oskarżonego W. O. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 11 stycznia 2016 r. sygn. akt VII K 304/14

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. :

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a) uzupełnia zawarty w punkcie 2 b opis przypisanego K. W. (1) czynu poprzez dodanie po sformułowaniu „bez wymaganej opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Ł.” zapisu : „działając na szkodę interesu publicznego – Gminy Z.”,

b) za podstawę prawną orzeczonego w punkcie 3 środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego przyjmuje przepis art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. ,

c) z zawartego w punkcie 3 rozstrzygnięcia eliminuje zapis : „płatne w terminie 12 (dwunastu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku”

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie ,

2. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego w zakresie apelacji Prokuratora Okręgowego w Sieradzu obciąża Skarb Państwa,

3. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od:

- Gminy Z. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 100 (sto) złotych

- oskarżonego W. O. (1) kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 100 (sto) złotych

sygn. akt II Ka 97 /16

UZASADNIENIE

W. O. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od czerwca 2012 roku do 11 czerwca 2013 roku w Z., powiatu (...), woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z K. W. (1) pełniącą funkcję Skarbnika Gminy Z. - w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu - będąc funkcjonariuszem publicznym pełniącym funkcję Wójta Gminy Z., posiadając w zakresie obowiązków przygotowanie projektów uchwał Rady Gminy zgodnie z treścią art. 30 ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2013 roku poz. 594 t.j. z późn. zm./ oraz wykonanie budżetu i prawidłową gospodarkę finansową gminy stosownie do dyspozycji art.30 ust. 2 pkt 4) oraz art. 60 ust. 1 cytowanej ustawy o samorządzie gminnym, przekroczył swoje uprawnienia do zaciągania zobowiązań mających pokrycie w ustalonych w uchwale budżetowej kwotach wydatków oraz nie dopełnił ciężących na nim obowiązków zaciągając zobowiązania bez zabezpieczenia środków w uchwale budżetowej w ten sposób, że bez formalnej uchwały Rady Gminy Z. oraz bez wymaganej opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Ł. zawarł umowę pożyczki z przedsiębiorstwem (...) S.A. w dniach:

-10 września 2012 roku w kwocie 1.000.000 złotych,

- 31 grudnia 2012 roku w kwocie 767.447,40 złotych, 29 marca 2013 roku w kwocie 785.588,00 złotych,

a także w dniu 26 czerwca 2012 roku zawarł umowę kredytu w kwocie 26.775 złotych z (...) Bank (...) S.A. na zakup samochodu służbowego, co stanowiło naruszenie przepisów:

- art. 18 ust. 2 pkt 9) lit. c) ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym /Dz.U z 2013 r. poz. 594 t.j. z późn. zm./, zgodnie z którym do wyłącznej kompetencji Rady Gminy Z. należało podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych przekraczających zakres zwykłego zarządu, w tym dotyczących zaciągania długoterminowych kredytów i pożyczek,

- art. 212 ust. 1 pkt 6) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o finansach publicznych /Dz.U. z 2013 roku poz. 885 t.j. z późn. zm/, bowiem pożyczka zawarta została poza limitem zobowiązań dłużnych, który jest ustalany w uchwale budżetowej,

- art. 91 ust. 2 cytowanej ustawy o finansach publicznych obligującej do uzyskania opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w sprawie możliwości spłaty zaciągniętej pożyczki, a ponadto poświadczyl nieprawdę w zakresie wysokości zobowiązań finansowych, co do okoliczności mających znaczenie prawne podpisując 31.03.2013 roku bilans za rok 2012 nieuwzględniający rzeczywistych obciążeń finansowych, w tym opisanych zobowiązań kredytowych, który następnie został przedłożony w Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Ł., wskutek czego działał na szkodę interesu publicznego Gminy Z. poprzez pogorszenie jej sytuacji ekonomiczno-gospodarczej, wzrostu zadłużenia jednostki ponad dopuszczalne prawem limity, zaniechania realizacji planowanych inwestycji, utrudnienia w zakresie realizacji nałożonych ustawą o samorządzie gminnym zadań własnych i wzrostu kosztów obsługi długu,

- tj. o przestępstwo z art.231 §1 kk i art.271 §1 kk w zw. z art.l 1 §2 kk i w zw. z art.12 kk

K. W. (1) została oskarżona o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 11 czerwca 2013 roku w Z., powiatu (...), woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z W. O. (1) pełniącym funkcję Wójta Gminy Z. - w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku Skarbnika Gminy Z. i posiadając w zakresie obowiązków nadzór nad prowadzeniem rachunkowości gminy, kontrasygnowanie czynności dotyczących powstania zobowiązań finansowych gminy, nadzorowanie i kontrolę realizacji budżetu gminy, dokonywanie kontroli zgodności operacji finansowych z planem budżetowym oraz kompletność i rzetelność dokumentów dotyczących takich operacji, sporządzenie sprawozdań budżetowych i finansowych, przekroczyła swoje uprawnienia oraz nie dopełniła obowiązków w ten sposób, że sprawując bezpośredni nadzór nad działalnością Wydziału Budżetowego Gminy Z. dopuściła do podania w księgach rachunkowych nierzetelnych danych wbrew przepisom art. 4 ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 24 ustawy o rachunkowości /Dz.U. z 2013 roku poz. 330 z późn. zm./ w ten sposób, że:

- w 2011 roku zawyżyła dochody budżetu o kwotę 558.682,52 złotych i wydatki budżetu o kwotę 497.186,93 złotych oraz zaniechała ujęcia w ewidencji księgowej wymagalnych zobowiązań obciążających gminę w kwocie 411.055,22 złotych, a także zaksięgowała raty kredytu w wysokości 60.000 złotych w (...) Bank S.A., podczas gdy w rzeczywistości faktyczny przelew nastąpił w dniu 2.01.2012 roku,

- w 2012 roku zawyżyła dochody budżetu o kwotę 666.004,36 złotych i zaniechała ujęcia w ewidencji księgowej wymagalnych zobowiązań obciążających gminę w kwocie 272.589,27 złotych oraz doprowadziła do nieprawidłowego zaksięgowania spłaty dwóch rat kredytu w wysokości 62.500 złotych w Banku (...) S.A. oraz 65.000 złotych w Rejonowym Banku Spółdzielczym w M., pomimo iż faktycznie przelewy zostały dokonane w dniu 3 stycznia 2013 roku,

a nadto udzieliła kontrasygnaty, jako skarbnik Gminy Z. na umowach pożyczki z przedsiębiorstwem (...) S.A., zawartych:

- w dniu 10 września 2012 roku w kwocie 1.000.000 złotych,

- w dniu 31 grudnia 2012 roku w kwocie 767.447,40 zł,

- w dniu 29 marca 2013 roku w kwocie 785.588,00 złotych,

oraz umowie kredytu udzielonego w dniu 26.06.2012 roku w kwocie 26.775 złotych przez (...) Bank (...) S.A. bez formalnej zgody Rady Gminy wyrażonej w formie uchwały i bez wymaganej opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Ł. czym naruszyła przepisy:

- art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c) ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2013 r. poz. 594), zgodnie z którym do wyłącznej kompetencji Rady Gminy Z. należało podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych przekraczających zakres zwykłego zarządu, w tym dotyczących zaciągania długoterminowych kredytów i pożyczek,

- art. 212 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o finansach publicznych, bowiem pożyczka zawarta została poza limitem zobowiązań dłużnych, który jest ustalany w uchwale budżetowej,

- art. 91 ust. 2 ustawy o finansach publicznych obligującej do uzyskania opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w sprawie możliwości jej spłaty

i nie zaksięgowała opisanej umowy kredytu w (...) Bank (...) S.A. na zakup samochodu służbowego oraz nieprawidłowo zaewidencjonowała w 2012 roku poniesione wydatki na zapłatę odsetek z tytułu kredytów i pożyczek w łącznej kwocie 718.472,70 złotych,

a ponadto będąc osobą uprawnioną do podpisania sprawozdań finansowych Rb-27S, Rb-28S, (...), Rb-Z za 2011 rok oraz Rb-27S, Rb-28S, (...) i Rb-Z za 2012 rok poświadczyła w nich nieprawdę co do rzetelności wskazanych danych przedłożonych następnie w Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Ł. w poszczególnych okresach sprawozdawczych,

czym działała szkodę interesu publicznego Gminy Z. poprzez pogorszenie sytuacji ekonomiczno - gospodarczej, wzrost zadłużenia jednostki ponad dopuszczalne prawem limity, skutkujące utrudnieniami w zakresie realizacji nałożonych ustawą o samorządzie gminnym zadań własnych oraz wzrostu kosztów obsługi długu,

- tj. o przestępstwo z art.231 §1 kk i art.271 §1 kk i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 t.j. z późn. zm./ w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12

Sąd Rejonowy w Łasku (VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P.) wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016 roku wydanym w sprawie VII K 304/14 przyjął, że:

1. oskarżony W. O. (1) w okresie od czerwca 2012 roku do 11 czerwca 2013 roku w Z., powiatu (...), woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z K. W. (1), pełniącą funkcję skarbnika gminy Z. - w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu - będąc funkcjonariuszem publicznym pełniącym funkcję wójta gminy Z. i mając świadomość trudnej sytuacji finansowej gminy Z., objawiającej się m. in. w przekroczeniu wskaźnika zadłużenia, posiadając w zakresie obowiązków przygotowanie projektów uchwał Rady Gminy zgodnie z treścią art. 30 ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2013 roku poz. 594 t.j. z późn. zm./ oraz wykonanie budżetu i prawidłową gospodarkę finansową gminy stosownie do dyspozycji art. 30 ust. 2 pkt 4) oraz art.60 ust. 1 cytowanej ustawy o samorządzie gminnym, przekroczył swoje uprawnienia do zaciągania zobowiązań mających pokrycie w ustalonych w uchwale budżetowej kwotach wydatków oraz nie dopełnił ciężących na nim obowiązków, zaciągając zobowiązania bez zabezpieczenia środków w uchwale budżetowej w ten sposób, że bez formalnej uchwały Rady Gminy Z. oraz bez wymaganej opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Ł. w dniu 10 września 2012 roku zawarł umowę pożyczki z przedsiębiorstwem (...) S.A. na kwotę 1.000.000 zł z powodu braku środków finansowych w budżecie gminy Z. na zapłatę wykonawcy przebudowy drogi gminnej C. - I. - P. na odcinku P. - I. kwoty 1.221.123,56 zł w ustalonym w fakturze VAT (...) terminie do zapłaty na 13.09.2012 r., a następnie z powodu niespłacenia w/w pożyczki w ustalonym w umowie terminie zawarł kolejne umowy pożyczki z przedsiębiorstwem (...) S.A. w dniu 31 grudnia 2012 roku na kwotę 767.447,40 zł i w dniu 29 marca 2013 roku na kwotę 785.588,00 zł, co stanowiło naruszenie przepisów:

- art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c) ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.), zgodnie z którym do wyłącznej kompetencji rady gminy Z. należało podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych przekraczających zakres zwykłego zarządu, w tym dotyczących zaciągania długoterminowych kredytów i pożyczek,

- art. 212 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku poz. 885 t.j. z późn. zm.), bowiem pożyczki zawarte zostały poza limitem zobowiązań dłużnych, który jest ustalany w uchwale budżetowej,

- art. 91 ust. 2 w zw. z art. 89 ust.1 pkt 2 cytowanej ustawy o finansach publicznych obligującej do uzyskania opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w sprawie możliwości spłaty zaciągniętych pożyczek,

a ponadto mając świadomość zaciągniętych przez gminę Z. zobowiązań - w tym pożyczek z firmy (...) S.A. poświadczyl nieprawdę w zakresie wysokości zobowiązań finansowych, co do okoliczności mających znaczenie prawne, podpisując w dniu 31 marca 2013 r. bilans za rok 2012 nieuwzględniający rzeczywistych obciążeń finansowych, w tym opisanych zobowiązań kredytowych, który następnie został przedłożony w Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Ł., wskutek czego działał na szkodę interesu publicznego Gminy Z. poprzez pogorszenie jej sytuacji ekonomiczno-gospodarczej na skutek wzrostu zadłużenia jednostki ponad dopuszczalne prawem limity, zaniechania realizacji planowanych inwestycji, utrudnienia w zakresie realizacji nałożonych ustawą o samorządzie gminnym zadań własnych i wzrostu kosztów obsługi długu, to jest dokonał czynu wyczerpującego dyspozycję art.231 §1 k.k. i art.271 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. na podstawie art.66 §1 k.k. i art.67 §1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarzył na okres próby 3 (trzy) lata,

2. oskarżona K. W. (1):

a) w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 11 czerwca 2013 roku w Z., powiatu (...), woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku skarbnika gminy Z. i posiadając w zakresie obowiązków nadzór nad prowadzeniem rachunkowości gminy, nadzorowanie i kontrolę realizacji budżetu gminy, dokonywanie kontroli zgodności operacji finansowych z planem budżetowym oraz kompletność i rzetelność dokumentów dotyczących takich operacji, sporządzenie sprawozdań budżetowych i finansowych, nie dopełniła obowiązków w ten sposób, że sprawując bezpośredni nadzór nad działalnością Wydziału Budżetowego Gminy Z. dopuściła do podania w księgach rachunkowych nierzetelnych danych wbrew przepisom art. 4 ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 24 ustawy o rachunkowości (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku poz. 330 z późn. zm.) w ten sposób, że:

- w 2011 roku zawyżyła dochody budżetu o kwotę 558.682,52 zł i wydatki budżetu o kwotę 497.186,93 zł oraz zaniechała ujęcia w ewidencji księgowej wymagalnych zobowiązań obciążających gminę w kwocie 411.055,22 zł, a także zaksięgowała raty kredytu w wysokości 60.000 zł w (...) Bank S.A., podczas gdy w rzeczywistości faktyczny przelew nastąpił w dniu 2.01.2012 r.,

- w 2012 roku zawyżyła dochody budżetu o kwotę 666.004,36 zł i zaniechała ujęcia w ewidencji księgowej wymagalnych zobowiązań obciążających gminę w kwocie 272.589,27 zł oraz doprowadziła do nieprawidłowego zaksięgowania spłaty dwóch rat kredytu w wysokości 62.500 zł w Banku (...) S.A. oraz 65.000 zł w Rejonowym Banku Spółdzielczym w M., pomimo iż faktycznie przelewy zostały dokonane w dniu 3 stycznia 2013 r.,

- nie zaksięgowała umowy kredytu udzielonego w dniu 26.06.2012 r. w kwocie 26.775 zł przez (...) Bank (...) S.A. na zakup samochodu służbowego oraz nieprawidłowo zaewidencjonowała w 2012 roku poniesione wydatki na zapłatę odsetek z tytułu kredytów i pożyczek w łącznej kwocie 718.472,70 zł,

a ponadto będąc osobą uprawnioną do podpisania sprawozdań finansowych Rb-27S, Rb-28S, (...), Rb-Z za 2011 rok oraz Rb-27S, Rb-28S, (...) i Rb-Z za 2012 rok poświadczyla w nich nieprawdę co do rzetelności wskazanych danych przedłożonych następnie w Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Ł. w poszczególnych okresach sprawozdawczych, to jest dokonała czynu wyczerpującego dyspozycję art.271 §1 k.k. i art.77 ust. 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 330 późn. zm.) w zw. z art. 11 §2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.,

b) w okresie od 10 września 2012 r. do 11 czerwca 2013 r. w Z., powiatu (...), woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z W. O. (1) pełniącym funkcję wójta gminy Z. - w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu - będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku skarbnika gminy Z., mając świadomość trudnej sytuacji finansowej gminy Z., objawiającej się m. in. w przekroczeniu wskaźnika zadłużenia i posiadając w zakresie obowiązków kontrasygnowanie czynności dotyczących powstania zobowiązań finansowych gminy, nadzorowanie i kontrolę realizacji budżetu gminy, przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że sprawując bezpośredni nadzór nad działalnością Wydziału Budżetowego gminy Z. udzieliła kontrasygnaty jako skarbnik gminy Z. na umowie pożyczki z przedsiębiorstwem (...) S.A. zawartej w dniu 10 września 2012 roku na kwotę 1.000.000 zł, z powodu braku środków finansowych w budżecie gminy Z. na zapłatę wykonawcy przebudowy drogi gminnej C. - I. -P. na odcinku P. - I. kwoty 1.221.123,56 zł w ustalonym w fakturze VAT (...) terminie do zapłaty na 13.09.2012 r., a następnie udzieliła kontrasygnaty na kolejnych umowach pożyczki zawartych z przedsiębiorstwem (...) S.A. w dniu 31 grudnia 2012 roku na kwotę 767.447,40 zł i w dniu 29 marca 2013 roku na kwotę 785.588,00 zł, z powodu niespłacenia pierwszej pożyczki w ustalonym w umowie terminie, bez formalnej zgody Rady Gminy wyrażonej w formie uchwały i bez wymaganej opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Ł., czym naruszyła przepisy:

- art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c) ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.), zgodnie z którym do wyłącznej kompetencji rady Gminy Z. należało podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych przekraczających zakres zwykłego zarządu, w tym dotyczących zaciągania długoterminowych kredytów i pożyczek,

- art.212 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.), bowiem pożyczki zawarte zostały poza limitem zobowiązań dłużnych, który jest ustalany w uchwale budżetowej,

- art.91 ust. 2 w zw. z art.89 ust.1 pkt 2 cytowanej ustawy o finansach publicznych obligujące do uzyskania opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w sprawie możliwości ich spłaty, to jest dokonała czynu wyczerpującego dyspozycję art.231 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. na podstawie art.66 §1 k.k. i art.67 §1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarzył na okres próby 3 (trzy) lata.

Ponadto Sąd Rejonowy w Łasku (VII Zamięscowy Wydział Karny z siedzibą w P.) na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 8 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych świadczenie pieniężne w kwocie 8.000 (osiem tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, płatne w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Zasądził także na rzecz Skarbu Państwa:

a) od oskarżonego W. O. (1) kwotę 1.904,26 zł (jeden tysiąc dziewięćset cztery złote) tytułem zwrotu części wydatków i kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty,

b) od oskarżonej K. W. (1) kwotę 1.904,26 zł (jeden tysiąc dziewięćset cztery złote) tytułem zwrotu części wydatków i kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty,

zwalniając ich od zapłaty pozostałej części kosztów sądowych i przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Okręgowy w Sieradzu, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – Gminy Z. oraz obrońca oskarżonego W. O. (1).

Prokurator Okręgowy w Sieradzu zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych Włodzimierza J. O. oraz Kazimiery W. W. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na błędnym ustaleniu w punkcie 1) i 2) sentencji wyroku, iż zachowanie oskarżonych W. O. (1) i K. W. (1), cechowało się niskim stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia, pomimo że analiza wszystkich okoliczności wpływających na stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, a w szczególności takich jak: sposób i okoliczności popełniania czynu, długotrwałość naruszania obowiązków i ich waga, premedytacja oskarżonych w ukrywaniu faktu zaciągniętych zobowiązań, negatywny wpływ takiego orzeczenia na społeczne poczucie sprawiedliwości wynikający ze znacznego pogorszenia sytuacji finansowej gminy, a także bezpodstawne uwzględnienie, jako okoliczności przemawiającej za warunkowym umorzeniem postępowania karnego usunięcia oskarżonych z dotychczasowych funkcji publicznych, prowadzą do wniosku, że wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonym czynów są znaczne co skutkuje, z uwagi na stopień zawinienia i karygodności tych czynów, brakiem podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonych W. O. (1) oraz K. W. (1),

2. obrazę prawa materialnego art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt 8) kk poprzez przyjęcie wskazanego przepisu, jako podstawy orzeczenia świadczenia pieniężnego w pkt 3) wyroku, podczas gdy jako podstawa wymiaru tego środka winien zostać wskazany art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt 7) kk,

3. obrazę prawa materialnego art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt 7) kk poprzez orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 8.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, płatnego w terminie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku, podczas gdy z treści tych artykułów nie wynika możliwość orzeczenia tego świadczenia z zakreślonym terminem jego płatności,

4. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku w postaci art. 413§2 pkt 1) k.p.k. poprzez pominięcie w opisie czynu przypisanego K. W. (1) w punkcie 2) lit. b) sentenci wyroku, iż zachowanie oskarżonej

stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego Gminy Z. poprzez pogorszenie jej sytuacji ekonomiczno-gospodarczej na skutek wzrostu zadłużenia jednostki samorządowej ponad dopuszczalne prawem limity, zaniechanie realizacji planowanych inwestycji, utrudnienia w zakresie realizacji nałożonych ustawą o samorządzie gminnym zadań własnych i wzrostu kosztów obsługi długu, co stanowi istotne znamię występku stypizowanego w art. 231§1 kk,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na błędnym ustaleniu w punkcie 2) lit. a) sentencji wyroku, iż zachowanie oskarżonej K. W. (1), polegające na niedopełnieniu obowiązków funkcjonariusza publicznego Skarbnika Gminy Z. w zakresie podania nierzetelnych danych w księgach rachunkowych wbrew przepisom ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku /tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku poz. 330 z późn. zm./ nie stanowiło działania na szkodę interesu publicznego, podczas gdy w rzeczywistości tego typu uchybienie w zakresie prowadzenia dokumentacji księgowej i przedstawienie nierzetelnych raportów finansowych przez jednostkę samorządu terytorialnego w oczywisty sposób stanowiło działania na szkodę interesu publicznego i realizuje także dyspozycję art. 231§1 kk,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na błędnym ustaleniu w punkcie 2) lit. b) sentencji wyroku, iż zachowanie oskarżonej K. W. (1), polegające na udzieleniu kontrasygnaty umowie pożyczki z przedsiębiorstwem (...) S.A. nie stanowiło jednego z jednostkowych zachowań zarzucanego wymienionej czynu ciągłego opisanego w pkt 2) lit. a) wyroku, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że zachowanie to było tylko jednym z przejawów nieprawidłowości księgowych mających na celu ukrycie stanu faktycznej wysokości zadłużenia Gminy Z. i zafalszowania w dokumentach sprawozdań finansowych rzeczywistej sytuacji finansowej w celu wykazania, iż nie został przekroczony ustawowy próg zadłużenia tej jednostki samorządu terytorialnego, co należy utożsamiać z pierwotnym zamiarem oskarżonej, obligującym Sąd do zastosowania art. 11§2 kk i art. 12 kk i przypisania oskarżonej jednego przestępstwa w formie czynu ciągłego zamiast dwóch wyodrębnionych zachowań w pkt 2) lit a) i b) sentencji wyroku,

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na błędnym ustaleniu w punkcie 2) lit. b) sentencji wyroku, iż nie zaksięgowanie przez oskarżoną K. W. (1) pożyczki uzyskanej w przedsiębiorstwie (...) S.A. nie stanowiło naruszenia przepisu art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku /tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku poz. 330 z późn. zm./, podczas gdy tego typu zachowanie polegające na umyślnym zatajeniu zaciągnięcia tego zobowiązania w ewidencji księgowej i sprawozdawczości finansowej stanowiło oczywisty przykład prowadzenia ksiąg rachunkowych wbrew przepisom ustawy oraz podawania w tych księgach nierzetelnych danych, co obligowało Sąd do zakwalifikowania przypisanego czynu także z art. 77 ust. 1 cytowanej ustawy o rachunkowości.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łasku Wydział VII Zamiejscowy w P..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – Gminy Z. także zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą ograniczeniem się przez sąd meriti w uzasadnieniu orzeczenia motywów stojących u podstaw odmowy przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka K. C. (1) ze względu na to, iż podczas przesłuchania w postępowaniu sądowym świadek ten nie pamiętał okoliczności związanych z zaciągnięciem przez Gminę Z., reprezentowaną przez ówczesnego wójta W. O. (1), przedmiotowych pożyczek w firmie (...), pomimo tego, że potwierdził on zeznania składane półtora roku wcześniej w postępowaniu przygotowawczym, a zeznania te korelują w szczególności z zeznaniami świadków: P. T., J. P. (1), T. W., S. G. (1),

b) przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, w tym logicznego wnioskowania, ocenę zeznań świadka S. G. (1) poprzez uznanie fragmentu zeznań

tego świadka składanych w postępowaniu przygotowawczym odnośnie „progu ostrożnościowego” za niewiarygodny z tego powodu, że w postępowaniu sądowym świadek stwierdził, że nie zna tego pojęcia, pomimo braku dowodów przeciwnych w tym zakresie,

c) przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, w tym logicznego wnioskowania, ocenę zeznań świadka K. W. (2) dotyczących istotnych okoliczności sprawy i uznaniu za niewiarygodne zeznań świadka w zakresie utraty płynności finansowej przez Gminę Z. na skutek zaciągnięcia pożyczek w firmie (...), pomimo tego, iż okoliczność ta doprowadziła do zwiększenia wskaźnika zadłużenia Gminy i jednocześnie przekroczenia dozwolonego wskaźnika zadłużenia, co przesądza o prawdziwości zeznań świadka K. W. (2), które korespondują także w tym zakresie z zeznaniami świadka J. P. (2),

d) przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w jakiej części i z jakich powodów Sąd odmówił wiary zeznaniom świadków: J. P. (2), Z. S., Ż. K., J. P. (1), T. W. i Ł. S.,

e) przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak oceny zeznań świadka P. T., pomimo czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o te zeznania,

f) przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonych w zakresie:

- uznania, że oskarżony W. O. (1) nie miał wiedzy, iż księgi rachunkowe Gminy zawierają dane niegodne z rzeczywistością, pomimo tego, że z zeznań świadka Z. S. wynika, iż oskarżony posiadał dostęp do programu informatycznego, w którym prowadzony był budżet gminy, a nadto jego wyjaśnienia są sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, bowiem jeżeli działał z zamiarem ukrycia zaciągniętych pożyczek, których wysokość przekraczała dopuszczalny wskaźnik zadłużenia gminy, to niewątpliwie wiedział o tym, że dług wpisany został do ksiąg rachunkowych w ten sposób, aby ich treść była zgodna ze sprawozdaniem finansowym za 2011 i 2012 rok, skutkującego naruszeniem przepisu prawa materialnego, tj. art. 18 § 1 k.k. poprzez błędne uznanie, iż oskarżeni nie działali wspólnie i w porozumieniu w zakresie nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych,
- uznania, że oskarżeni działali na szkodę Gminy Z. z zamiarem ewentualnym, podczas gdy pełnili oni określone funkcje przez wiele lat mając możliwość ustalania strategii finansowej w ten sposób, aby uniknąć nadmiernych zobowiązań, tym bardziej przekraczających dozwolone wskaźniki zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego, skutkującego błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia co do okoliczności podmiotowych zarzucanych im czynów,

a) przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte wyjaśnienie przez Sąd podstaw prawnych wyroku w odniesieniu do określenia znamion czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu i przyjętej kwalifikacji z art. 66 § 1 k.k., w szczególności zaistnienia nieznacznego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, co w konsekwencji uniemożliwiło pełną kontrolę toku rozumowania Sądu i motywów którymi kierował się wydając wyrok;

1. obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie:

a) przepisu art. 66 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie, iż w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonych w sytuacji, gdy ocena stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych czynów prowadzi do wniosku, że był on znaczny, a nadto postawa oskarżonych nie dają podstaw by twierdzić, iż nie popełnią w przyszłości podobnych przestępstw w razie pełnienia funkcji funkcjonariusza publicznego,

b) przepisu art. 115 § 2 k.k. poprzez błędne jego niezastosowanie i niedokonanie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację złożył także obrońca W. O. (1), który zaskarżył wyrok w całości w części dotyczącej oskarżonego W. O. (1) na jego korzyść, zarzucając obrazę przepisów postępowania art. 7 i 5§2 k.p.k. poprzez dowolną, niepełną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki oraz przy interpretowaniu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego ocenę materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie umyślności działania oskarżonego na szkodę interesu publicznego w sposób określony w przypisanym czynnie oraz w zakresie poświadczenia nieprawdziwych danych w bilansie gminy, podczas gdy prawidłowa ocena zebranych dowodów do wniosków takich prowadzić nie może.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z wniesionych w niniejszej sprawie apelacji na częściowe uwzględnienie zasługiwała jedynie apelacja Prokuratora Okręgowego w Sieradzu, która skutkowałą zmianami zaskarżonego wyroku w zakresie uzupełnienia opisu czynu przypisanego Kazimierze W. W. oraz orzeczonego środka związanego z zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Pozostałe zarzuty apelacji prokuratorskiej oraz apelacje pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcy oskarżonego Włodzimierza J. O. nie zasługiwały na uwzględnienie, bowiem zawarte w tych środkach odwoławczych zarzuty należało potraktować jako bezpodstawną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

W przedmiotowej sprawie Sąd meriti zgodnie z zasadami procesu karnego zebrał i zweryfikował zgromadzony materiał dowodowy opierając się przy tym o wymogi zarówno prawa karnego materialnego jak i procedury karnej. Zaznaczyć przy tym należy, że w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przeprowadzono analizę istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów. Również wnioski organu meriti wyprowadzone zostały o całokształt okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego (zgodnie z wymogami z art. 410 k.p.k.) odpowiednio do dyrektyw prawdy (zgodnie z art. 2§2 k.p.k.) oraz bezstronności (zgodnie z art. 4 k.p.k.), a co za tym idzie, nie stanowią one wyłomu w granicach zakreślonych przepisem art. 7 k.p.k. W tych uwarunkowaniach przekonywująco, a równocześnie w zgodzie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawiono w oparciu, o jakie faktyczne i prawne przesłanki nadano walor wiarygodności jednym dowodom włączając je do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i nie dano wiary innym dowodom. Z tych też względów zarzuty zawarte w środkach zaskarżenia pochodzących skarżących nie mogły skutkować wzruszeniem zaskarżonego wyroku, a jedynie wprowadzeniem kilku zmian.

W pierwszej kolejności należy rozważyć zarzuty wskazane w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, a konkretnie szereg zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., które nie zasługują na uwzględnienie. Warto wskazać, że ustalenia faktyczne dokonane w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, czy też wewnętrznie sprzeczne albo sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, jakie wyłączałyby możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i związane z tym błędy w ustaleniach faktycznych może być skuteczny jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże, że Sąd orzekający – oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania i nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów, pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu Kodeksu postępowania karnego i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia. Ma to miejsce, gdy nadto Sąd nie orzeknie z obrażą art. 410 k.p.k. i art. 424§2 k.p.k.

W niniejszej sprawie, analiza akt postępowania oraz uzasadnienia wyroku wskazuje na to, że sąd nie wykroczył poza granicę swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k., opierając się przy tym na całokształcie okoliczności

ujawnionych w toku rozprawy, co znalazło także oparcie w sporządzonym uzasadnieniu. Wskazać należy, że prawidłowo ocenione zostały zeznania K. C. (2), a właściwie uznanie za niewiarygodne zeznań tego świadka z postępowania przygotowawczego. Różnice pomiędzy tymi zeznaniami są tak poważnej natury, że jak wskazał Sąd meriti nie można tego tłumaczyć jedynie upływem czasu. Zeznając bezpośrednio przed Sądem świadek nie pamiętał niemal żadnych okoliczności związanych ze sprawą, nie pamiętał – nie słyszał nigdy – o firmie (...). Ponadto – wbrew temu co twierdzi skarżący – świadek nie potwierdził w sposób stanowczy złożonych wcześniej zeznań podając „to są chyba moje zeznania”. Biorąc pod uwagę różnicę pomiędzy wypowiedziami K. C. bezpośrednio przed Sądem, w tym sposób budowania zdań, trudno uznać za wiarygodne zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym, gdzie wypowiedzi te są składne, logiczne i też oparte o wiedzę związaną z funkcjonowaniem finansów publicznych i komisji rewizyjnej, podczas gdy na rozprawie świadek nie posiada wiedzy na temat funkcjonowania finansów publicznych, a przy tym przyznaje, że będąc członkiem komisji rewizyjnej nigdy nie był szkolony w tym zakresie, a nie posiada wykształcenia związanego z tą dziedziną. Te wszystkie okoliczności podważają wiarygodność zeznań tego świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym, co słusznie zauważył Sąd meriti. Również zeznania S. G. (1) zostały potraktowane w ten sposób, że określenia których świadek nie potrafił potwierdzić ani wyjaśnić, to w tym zakresie zostały uznane za niewiarygodne, a więc w przypadku tego świadka w zakresie określenia „próg ostrożnościowy”, zaś w pozostałym zakresie zeznania świadka z rozprawy pokrywały się z tymi złożonymi przez S. G. w postępowaniu przygotowawczym. Nie było zatem potrzeby do uznania jego zeznań w toku postępowania przygotowawczego w całości za niewiarygodne. Wbrew twierdzeniom autora apelacji – pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – Sąd meriti uznał zeznania świadka K. W. (2) w znacznej części za wiarygodne i chociaż nie zostało to wyartykułowane wprost, to z lektury uzasadnienia wynika, iż w zakresie w którym świadek utratę płynności finansowej gminy oraz pozostałe trudności – z płatnościami składek na ZUS czy Fundusz Pracy – przypisuje oskarżonemu i zaciągniętej pożyczce, bowiem już w uchwale R.I.O. z 08 marca 2012 roku mowa jest o zadłużeniu gminy Z.. Przechodząc zaś do oceny zeznań świadków Z. S., J. P. (2) oraz Ż. K., to wskazać należy, że Sąd uznał zeznania tych świadków za wiarygodne w dużej części – potwierdziły one swoje zeznania składane w postępowaniu przygotowawczym. Jednakże Sąd słusznie podszedł do ich zeznań z ostrożnością. Wszystkie bowiem miały dostęp do programu dotyczącego księgowości, nie udało się przy tym ustalić, kto popełnił jakie błędy, a nadzór nad sprawowaniem księgowości pełniła oskarżona K. W. W.. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, w jakim zakresie uznał za wiarygodne zeznania świadków J. P. (1) oraz T. W. – a więc co do wiedzy radnych o zaciągnięciu przez Gminę Z. pożyczek w firmie (...) i ich pozytywnej opinii oraz o braku stosownej uchwały, nie odnosząc się do pozostałych wypowiedzi świadków. Jednakże również skarżący nie wykazał, w jaki sposób zeznania tych świadków mogłyby mieć wpływ na ustalony w sprawie stan faktyczny. Przy tym zeznająca J. P. (1) wskazała, że jej zdaniem sytuacja finansowa gminy nie jest „aż taka zła”, z kolei T. W. podała, co do sytuacji finansowej, że „jest ona niezbyt dobra”. Trudno zatem było w niniejszej sprawie oprzeć stan faktyczny o zeznania tych świadków w całości, skoro nie posiadały one rzetelnych informacji, a przy tym nie znały dokładnej sytuacji finansowej gminy, a przy tym nawet zeznający na rozprawie nowo wybrany wójt nawet nie był w stanie określić, w jaki konkretnie sposób sytuacja gminy uległa pogorszeniu i jaki też wpływ miało na to zaciągnięcie pożyczek w firmie (...). Sąd odwoławczy nie doszukał się także uchybień związanych z oceną zeznań świadka Ł. S.. Takich uchybień nie wskazał także skarżący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Osobnego rozważenia wymagają zeznania świadka P. T., które co prawda nie zostały w części dotyczącej rozważań o dowodach poddane konkretnej ocenie, to jednak wskazać należy, że w zakresie w jakim stały się podstawą ustalonego stanu faktycznego, zostały uznane za wiarygodne. Przyznanie im takiego waloru wynika także z lektury całego uzasadnienia. W tym miejscu podsumowując niejako część tych rozważań należy wskazać, że w przypadku uchybień procesowych należy wykazać, że mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia. Skarżący nie przedstawia, w jaki sposób odmienna ocena wskazanych wyżej dowodów wpłynęłaby na końcowe rozstrzygnięcie. A przy tym, należy wskazać na przepis art. 455a k.p.k., w którym ustawodawca wskazał, iż nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Stąd też, dostrzeżone w przedmiotowej sprawie drobne braki uzasadnienia, spowodowane być może obszernością materiału dowodowego, nie mogą prowadzić do skutku postulowanego przez tego skarżącego.

Przechodząc do kolejnego z zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, a mianowicie oceny wyjaśnień oskarżonego W. O. (1), skarżący wskazuje, że Sąd meriti błędnie uznał, że W. O. nie miał wiedzy, iż księgi rachunkowe

Gminy Z. zawierają dane niezgodne z rzeczywistością powołując się przy tym na zeznania świadka Z. S.. Istotnie Z. S. zeznała, że wójt miał dostęp do programu „budżet”. Jednak zaraz potem wskazała, że nie wykonywał on na nim żadnych operacji, a nawet nie miał możliwości ich wykonania. Wskazała także, że do obsługi takiego programu potrzebna jest wiedza z zakresu obsługi programu komputerowego budżetowego. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, aby oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu w zakresie nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych. Słusznie wskazał Sąd meriti, że występujące przypuszczenia nie mogą stanowić dowodu w sprawie, a prawdopodobieństwo określonego czynu nie jest tożsame z pewnością i dlatego też w tym zakresie Sąd słusznie nie przypisał oskarżonym działania wspólnie i w porozumieniu.

Odnosząc się natomiast to ustaleń dotyczących się zamiaru towarzyszącego oskarżonym, to słusznie Sąd meriti uznał, że oskarżeni działali w zamiarze ewentualnym. Prawo karne tradycyjnie posługuje się, oprócz pojęcia zamiaru bezpośredniego, pojęciem zamiaru ewentualnego, zwanego też zamiarem wynikowym. Kodeks ujmując tę postać zamiaru w ten sposób, że sprawca przewiduje możliwość popełnienia czynu zabronionego i na to się godzi. Tak jak przy zamiarze bezpośrednim, sprawca działa ze świadomością możliwości realizacji rzeczywistości zabronionej, inaczej jednak przebiegają procesy woli. Sprawca wprost nie chce realizacji czynu zabronionego, lecz taki rozwój sytuacji aprobuje. Jest to jakby szczególna postać woli polegająca nie wprost na chęci, ale na aprobacie możliwego stanu przeciwnego (por. wyrok SN z dnia 20 listopada 2008 r., V KK 212/08, OSNwSK 2008, poz. 2342; zob. też wyrok SA w Krakowie z dnia 10 grudnia 2008 r., II AKa 192/08, KZS 2009, z. 1, poz. 62). Taka fakultatywna wola może być kwestionowana z punktu widzenia psychologii, lecz prawo karne od dawna się posługuje tą konstrukcją, jest ona przydatna do kształtowania zasad odpowiedzialności karnej. Zamiar ewentualny stanowi drugą, łagodniejszą postać umyślności. Słusznie wskazuje się jednak, że zamiaru ewentualnego nie można się domyślać ani domniemywać, lecz musi on wynikać z konkretnych faktów ocenianych w powiązaniu z całokształtem okoliczności danej sprawy oraz właściwościami sprawcy, jego stosunkiem do pokrzywdzonego. Okoliczność tę słusznie podkreślił Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 23 sierpnia 2012 r., II AKa 228/12, LEX nr 1220371. W oparciu o powyższe rozważania zawarte w Komentarzu do Kodeksu karnego autorstwa T. B. nie sposób było przyjąć w niniejszej sprawie działania oskarżonych w zamiarze bezpośrednim. Oskarżeni, co prawda, zdawali sobie sprawę z działania *contra lege*, nie można jednak uznać, że ich działaniom towarzyszyła premedytacja, która miała zmierzać do pogorszenia sytuacji materialnej i wizerunkowej gminy. Nawiązując jednak do zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego W. O. (1), jakoby zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazywał na umyślne działanie oskarżonego na szkodę interesu publicznego, to w żaden sposób nie można go podzielić. Niewątpliwie działanie oskarżonego spowodowało przekroczenie dopuszczalnego limitu zadłużenia i chociaż, na co wskazuje, obrońca nie przełożyło się to bezpośrednio na wzrost zadłużenia – bowiem pieniądze z pożyczki wykorzystano na spłatę zobowiązania, jakim była umowa z wykonawcą dotycząca budowy drogi – to jednak miało to pewne negatywne konsekwencje na sytuację ekonomiczną – gospodarczą – zaniechanie realizacji planowanych inwestycji, utrudnienia w zakresie realizacji nałożonych ustawą o samorządzie gminnym zadań własnych oraz wzrostu kosztów obsługi długów. Sąd meriti słusznie przyjął, że oskarżeni działali w zamiarze ewentualnym, co wynika nie tylko z faktów, a dokładnie z tego iż nie można przyjąć, że oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim – nie towarzyszyło im bowiem nastawienie, iż chcą wyrządzić szkodę gminie, mimo wszystko starali się, aby to zadłużenie było jak najmniejsze. Z drugiej strony zbyt daleko idące byłoby przyjęcie, że działali oni nieumyślnie, bowiem chociażby ich wieloletnie doświadczenie wskazywać musi na posiadanie wiedzy w podstawowym zakresie co do funkcjonowania finansów publicznych gminy.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut naruszenia przez Sąd meriti art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. sformułowany przez obrońcę oskarżonego W. O. (1). Zaznaczyć należy, że nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k. - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo

nie można interpretować art. 5 § 2 k.p.k. jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła *in dubio pro reo*. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 marca 2016 r., II AKa 51/16, (...) Prawnej LEX nr 2023560).

W niniejszej sprawie ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd meriti pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego ani też rozważanych wcześniej zarzutów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w niniejszej sprawie Sąd ocenił dowody swobodnie przez przyzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego. Jednocześnie obrońca oskarżonego W. O. nie wskazuje, jakich to wątpliwości Sąd meriti nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego, skarżąc raczej ustalenie faktyczne Sądu dotyczące działania oskarżonego w świadomości bezprawności czynu i woli oskarżonego. Skarżący wskazał, że działanie oskarżonego nie powodowało większego pogorszenia sytuacji niż zobowiązanie z tytułu zapłaty za drogę i utraty dotacji. Jest to jednak zbyt daleko posunięte uproszczenie. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym bezsporna okoliczność co do tego, że oskarżony miał długoletnie doświadczenie w pracy jako wójt, oceniane przez przyzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego, nie mogą prowadzić do ustalenia, że W. O. działał w sposób nieświadomy podpisując jedynie przedstawione mu przez skarbnika gminy dokumenty. Mogłoby to być krzywdzące dla samego oskarżonego ustalenie, że będąc wójtem gminy Z. nie posiadał żadnej wiedzy na temat prowadzenia jednostki samorządu terytorialnego. Odmienną kwestią pozostaje uznanie, jaką winę ponosi oskarżony i jaki jest też ciężar popełnionego przez niego czynu, o czym później. Reasumując jednak tę część rozważań, wskazać należy, że dokonana ocena materiału dowodowego nie dostarczyła wątpliwości, których Sąd nie usunąłby na korzyść oskarżonego W. O. poza tym, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził działania oskarżonych wspólnie i w porozumieniu w odniesieniu do prowadzonej nierzetelnie księgowości.

Zasadnym okazał się zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść wyroku, a dokładnie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. zawarty w apelacji Prokuratora Okręgowego w Sieradzu. Wprawdzie, artykuł ten normujący strukturę wyroku skazującego nie formułuje wymogu, aby w opisie czynu przytoczono dosłownie wszystkie ustawowo określone znamiona czynu zabronionego; pominięcie ustawowego określenia znamienia przestępstwa w opisie czynu przypisanego nie stanowi przeszkody w uznaniu, że wypełnia on znamiona konkretnego przestępstwa, jeżeli opis ten mieści się w granicach pojęć, którymi przepis prawa materialnego określa te znamiona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2015 r., V KK 138/15, OSNKW 2015/11/97, KZS 2015/7-8/38, Prok.i Pr.-wkl. 2015/10/16, Biul.SN 2015/11/19, Biul.PK 2015/7/20-24). W niniejszej jednak sprawie koniecznym było uzupełnienie czynu przypisanego K. W. (1) poprzez dodanie sformułowania „działając na szkodę interesu publicznego – Gminy Z.”. Przystępstwo nadużycia uprawnień – art. 231 § 1 k.k. – polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego poprzez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego. Działanie na szkodę oznacza, że zachowanie sprawcy stwarza stan zagrożenia dla dobra prawnego ze sfery publicznej lub prywatnej. Zachowanie się sprawcy może przybrać formę działania lub zaniechania. Przyjęcie, że oskarżony uzurpował sobie prawo, które mu nie przysługiwało, jest niewystarczające do przypisania występku określonego w art. 231 § 1 k.k. Samo przekroczenie uprawnień albo niedopełnienie obowiązków nie wyczerpuje jeszcze znamion przestępstwa określonego w art. 231 § 1 k.k. Dla jego bytu konieczne jest ustalenie "działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego" (za: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2015 r. WA 6/15, (...) Prawnej LEX nr 1770919). Biorąc pod uwagę powyższe koniecznym było uzupełnienie przez Sąd odwoławczy opisu czynu przypisanego K. W. (1) w punkcie 2b zaskarżonego wyroku. Z przedmiotowej sprawy wynika bowiem, iż działała ona na szkodę interesu publicznego – Gminy Z., a jest to o tyle istotne ustalenie, że pozwala na przyjęcie iż swoim zachowaniem oskarżona wypełniła znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 231 § 1 k.k.

Przechodząc do kolejnego zarzutu odnoszącego się zastosowania przez sąd I instancji instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonych – W. O. oraz K. W., należy najpierw odnieść się do zarzutów

podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – Gminy Z.. Autor tego środka odwoławczego wskazuje, że w niniejszej sprawie doszło do obrazy prawa materialnego, a konkretnie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. Istotą obrazy prawa materialnego jest wadliwe jego zastosowanie (bądź niezastosowanie) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2015 r., V KK 118/15, Prok.i Pr.-wkl. 2015/12/11, LEX nr 1785812, KZS 2015/12/21). Zatem tylko w sytuacji gdyby Sąd meriti zawarł w ustaleniach stwierdzenia o tym iż stopień winy oskarżonych jest znaczny lub też stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny albo też ustaliby, iż jedna z oskarżonych osób lub obie były wcześniej karane za przestępstwo umyślne, a mimo to zastosowały instytucję z art. 66 § 1 k.k. to wówczas doszłoby do naruszenia prawa materialnego. Natomiast w odniesieniu do samego też zastosowania art. 66 § 1 k.k. wskazać należy, że ustawodawca uregulował warunkowe umorzenie postępowania jako fakultatywną instytucję, z której to sąd może skorzystać. Jeżeli ustawa stwarza tylko możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, to przez niezastosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się "obrazy" przepisu prawa materialnego (za: postanowienie SN z 15 lutego 2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007, poz. 438, LEX nr 445859). Zatem również zastosowanie danego przepisu, kiedy przewidziano możliwość jego zastosowania nie stanowi obrazy przepisu prawa materialnego. Sformułowanie takiego zarzutu przez skarżące nie mogłoby się spotkać z aprobatą ze strony sądu odwoławczego.

Jednocześnie należy podkreślić, że z treści środka odwoławczego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wynika, że skarżący podnosi de facto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co jest zbieżne z zarzutem wyrażonym w apelacji Prokuratora Okręgowego w Sieradzu odnoszącym się do błędu w ustaleniach faktycznych polegającym na błędnym ustaleniu w pkt 1 i 2 wyroku, iż zachowanie oskarżonych cechowało się niskim stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia, podczas gdy analiza wszystkich okoliczności w sprawie winna prowadzić do odmiennego ustalenia, co doprowadziłoby do braku podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonych W. O. (1) oraz K. W. (1). Tak sformułowany zarzut należy poddać kontroli odwoławczej pamiętając przy tym, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania stanowiska sądu pierwszej instancji czy też do polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu, co do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (za: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2008 r., III KK 162/08, OSNwSK 2008, poz. 1455, (...) Prawnej LEX nr 452387). Wymienione wyżej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W niniejszej sprawie prawidłowo ustalono stan faktyczny w zakresie przypisanych oskarżonym przestępstw. Jednocześnie wiele innych czynników zewnętrznych wpłynęło w tej sprawie na decyzję o warunkowym umorzeniu postępowania. Nie sposób przypisać oskarżonym wysokiego stopnia winy. Z pewnością wiedzieli oni, jakie skutki będzie miało zaciągnięcie pożyczki od firmy (...), to jednak wyrządzenie szkody interesowi publicznemu, a dokładnie mówiąc Gminie Z. nie było ich „celem” – zebrany w sprawie materiał dowodowy w żaden sposób na to nie wskazuje. Jednocześnie Sąd meriti dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości (choć nie jest ona wyrażona wprost w uzasadnieniu, to jednak ocena ta wynika z całokształtu rozważań sądu). Sąd odwoławczy podziela taką ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nie można bowiem tracić z pola widzenia okoliczności popełnienia czynu – a więc konieczności uzyskania środków na terminową zapłatę za wykonanie drogi. Przy tym zrealizowanie tej inwestycji na odcinku P. – I. z pewnością również służyło interesowi społecznemu, a przede wszystkim mieszkańcom regionu. Wyremontowane odcinki to nie tylko wygodniejszy transport, ale także większe bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego. Zdaniem Sądu odwoławczego analiza popełnionego czynu przez pryzmat kwantyfikatorów zawartych w art. 115 § 2 k.k. pozwala przyjąć za sądem rejonowym, iż stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym nie był znaczny. Za dość niefortunne należy uznać stwierdzenie Sądu meriti, że oskarżeni swoją karę ponieśli ponieważ nie pełnią już zajmowanych funkcji, nie jest to jednak sformułowanie, które miałyby dyskredytować prawidłowość wyводу Sądu meriti w pozostałym zakresie.

Przechodząc natomiast do zarzutu błędnego ustalenia poprzez wyodrębnienie dwóch zachowań przypisanych oskarżonej K. W. (1) – w punkcie 2a i 2b, a nie zastosowanie art. 11 § 2 i art. 12 k.k. również nie zasługiwał na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie należy zwrócić uwagę na okres popełnionych przez skazaną zachowań, które

nie pokrywają się ze sobą, bowiem czyn przypisany oskarżonej w pkt 2a dotyczy czasu od 1 stycznia 2011 roku do czerwca 2013 roku – czyn z art. 271 § 1 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 330 z późn. zm.), zaś czyn przypisany K. W. w punkcie 2b został popełniony w okresie od 10 września 2012 roku do 11 czerwca 2013 roku. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd meriti słusznie przyjął, że czyny te nie zostały przez oskarżoną popełnione „w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”. Zebrany w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż oba te zachowania oskarżona objęła jednym zamiarem, chociaż czynności te w pewien sposób się łączą. Sąd odwoławczy podziela pogląd wyrażony w judykaturze, iż nie można mówić o czynie ciągłym, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane, czy to z takim samym zamiarem, czy z zamiarem odnawiającym się w odniesieniu do każdego z podejmowanych zachowań, czy wreszcie przy wykorzystaniu tej samej trwałej sposobności (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2014 r., II AKa 334/14, (...) Prawnej LEX nr 1603010, KZS 2015/4/96). Co prawda warunek działania sprawcy w ramach z góry powziętego zamiaru z art. 12 k.k. spełniony jest także wtedy, kiedy sprawca wykorzystuje każdą okazję także tę, której jeszcze nie dostrzega lub możliwości wykorzystania której nie jest jeszcze pewien, o ile podporządkowuje swoje działanie realizacji tego samego, od początku sprecyzowanego celu, do osiągnięcia którego zmierza (por: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2014 r., II AKa 106/14, (...) Prawnej LEX nr 1621274). Zdaniem Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie nie zachodzi możliwość przyjęcia, iż K. W. (1) działała w ramach sprecyzowanego od początku celu.

Zdaniem Sądu odwoławczego nawet gdyby przyjąć, iż oba zachowania przypisane oskarżonej w punktach 2a i 2b, a więc te związane z prowadzeniem nierzetelnych ksiąg rachunkowych oraz te związane z udzieleniem kontrasygnaty (jako skarbnik gminy) na umowach pożyczek zawieranych z firmą (...) S.A. zostały przez oskarżoną objęte jednym z góry powziętym zamiarem, to nie byłoby to ustalenie, które w przedmiotowej sprawie miałyby mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Przede wszystkim przyjęcie przez sąd konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k. nie mogłoby mieć wpływu na wymiar kary orzeczonej K. W. (1) w przypadku skazania oskarżonej.

Konsekwencją takiego rozwiązania nie mogło być przypisanie oskarżonej w ramach punktu 2b sentencji wyroku czynu wypełniającego znamiona wspomnianego wyżej art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości. Bowiem przypisany w pkt 2b oskarżonej czyn dotyczył nie tyle samego prowadzenia ksiąg rachunkowych, co sprawowania nadzoru i kontroli realizacji budżetu gminy. Tym samym i ten zarzut nie został uwzględniony w wydanym przez Sąd odwoławczy wyroku.

Zasadne okazały się natomiast dwa zarzuty wystosowane przez Prokuratora Okręgowego w Sieradzu dotyczące zasądzonego od oskarżonych świadczenia pieniężnego. Wskazać należy, że środek karny w postaci świadczenia pieniężnego został przez ustawodawcę określony w art. 39 pkt 7, zaś Sąd meriti za podstawę orzeczenia tegoż środka wskazał art. 39 pkt 8, w którym mowa jest o podaniu wyroku do publicznej wiadomości. Takie uchybienie Sądu meriti wymagało korekty ze strony Sądu odwoławczego. Nie ulegało przy tym najmniejszej wątpliwości, ani z treści punktu 3 zaskarżonego wyroku, ani też z redakcji uzasadnienia, iż w niniejszej sprawie zastosowano właśnie środek w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jednocześnie orzekając ten środek karny Sąd meriti błędnie wskazał sposób jego wykonania poprzez określenie, że świadczenie to będzie „płatne w terminie 12 (dwunastu) miesięcy od uprawomocnienia wyroku”. Takiego dookreślenia sposobu wykonania tego obowiązku ustawodawca nie dokonał, a tym samym takie założenie przez Sąd meriti nie było oparte o ramy określone w odpowiednich przepisach, w szczególności art. 43a k.k. dotyczącego właśnie zasądzanego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego. Kwestia ewentualnego sposobu wykonania obowiązku zapłaty tego świadczenia nie jest przedmiotem niniejszego postępowania odwoławczego. Na marginesie należy zaznaczyć, iż warunkowe umorzenie postępowania, o czym wspomniał też Sąd meriti, połączone jest z okresem próby – w niniejszej sprawie orzeczono maksymalny okres – trzech lat – a więc z racji tego wykonanie bądź nie, orzeczonych środków karnych w okresie próby będzie miało wpływ na to, czy postępowanie w niniejszej sprawie zostanie podjęte. Jednakże nie oznacza to, iż uprawnionym było zakreślanie w wyroku terminu zapłaty tego świadczenia.

Niewątpliwie wyrok warunkowo umarzający postępowanie zawiera rozstrzygnięcie „co do winy”, co prowadzi w świetle art. 447 k.p.k. do konieczności rozważenia elementów związanych z rozstrzygnięciem, jakim będzie orzeczenie

co do okresu próby (art. 67 § 1 k.k.), a także rozstrzygnięcie co do środków karnych. W niniejszej sprawie na pełną aprobatę zasługuje warunkowe umorzenie postępowania karnego na trzyletni okres próby. Choćby czyny przypisane oskarżonym oraz obecna postawa prezentowana W. O. (1) i K. W. (1) pozwoliły na przyjęcie, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania będą oni przestrzegali porządku prawnego, a przy tym nie popełnią przestępstwa, to jednak warunkowe umorzenie postępowania na okres krótszy mogłoby spotkać się z dezaprobatą ze strony społeczeństwa. Krótszy okres próby nie byłby sprawiedliwy, a przy tym nie można zapominać, iż na gruncie kodeksu karnego warunkowe umorzenie jest jednym ze środków, którymi dysponuje prawo karne, obok kar i środków karnych, w zwalczaniu i zapobieganiu przestępczości (por.: Komentarz do art. 66 Kodeksu karnego, Andrzej Zoll, System Informacji Prawnej LEX nr: 117069). Również kwota zasądzonych świadczeń pieniężnych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej znalazła się z aprobatą ze strony Sądu odwoławczego. Suma ta jest odpowiednia, a przy tym nie wykracza ona poza ramy określone w art. 43a k.k. Zaznaczyć przy tym należy, że świadczenie orzeczone w kwocie 8.000 złotych przewyższa wysokość wnioskowanej przez Prokuratora w toku procesu karę grzywny – w wysokości 150 stawek po 20 złotych – co łącznie złożyłoby się na kwotę 3.000 złotych. Co prawda, orzeczenie świadczenia pieniężnego w przypadku warunkowego umorzenia postępowania nie stanowi kary sensu stricto jak w przypadku skazania, to jednak stwarza pewną dolegliwość w stosunku do oskarżonych, która spełniać ma cel w postaci zapobiegania i zwalczania przestępczości.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k., a więc w związku z dostrzeżonymi uchybieniami procesowymi zaskarżony wyrok należało zmienić w ten sposób, że:

- a) uzupełniono zawarty w punkcie 2 b opis przypisanego K. W. (1) czynu poprzez dodanie po sformułowaniu „bez wymaganej opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Ł.” zapisu : „działając na szkodę interesu publicznego – Gminy Z.”,
- b) za podstawę prawną orzeczonego w punkcie 3 środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego przyjęto przepis art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. ,
- c) z zawartego w punkcie 3 rozstrzygnięcia wyeliminowano zapis : „płatne w terminie 12 (dwunastu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku”.

Ponieważ dalej idące wnioski zawarte we wniesionych w niniejszej sprawie środkach odwoławczych nie zasługiwały na uwzględnienie w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądając na rzecz Skarbu Państwa od:

1. Gminy Z. kwotę 20 złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierzając jej opłatę za II instancję w kwocie 100 złotych,
2. oskarżonego W. O. (1) kwotę 20 złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierzając mu opłatę za II instancję w kwocie 100 złotych.